

Joseph Daher: Kobane, den kurdiska frågan och den syriska revolutionen, ett gemensamt öde.

[Från International Viewpoint, 13 oktober 2014. Joseph Daher är medlem i Syriska revolutionära vänstern. Studerar för närvarande i Lausanne, Schweiz. Har tillsammans med John Rees skrivit boken The People Demand. A Short History of the Arab revolutions, London: Counterfire 2011. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Staden Kobane i Syrien, som till sin stora majoritet är befolkad av kurder, har sedan flera veckor hotats direkt av den Islamistiska staten (IS). Sedan inledningen av IS' offensiv den 16 september 2014 har mer än 550 människor dött, inklusive 298 IS-soldater, 236 kurdiska krigare och omkring 20 civila [dödssiffran har stigit betydligt sedan artikeln skrevs – öa]. Mer än 12.000 civila befinner sig fortfarande i vissa delar av staden Kobane, medan IS' offensiv mot Kobane och dess omgivande byar har lett till tvångsflyttningar av cirka 200.000 människor.

Staden skulle i själva verket ha fallit för länge sedan om det inte vore för det motstånd som organiserats av det kurdiska Demokratiska Unionspartiet (PYD, som har band till Kurdiska Arbetarpartiet, PKK) och dess militära styrkor, YPG (Enheter för folkets skydd), och även aktivt deltagande från minst tre bataljoner av arabiska krigare i staden: den revolutionära bataljonen från Al Raqqa, bataljonen "den nordliga solen" och bataljonen "Jirablis". Den 4 oktober beslutade också den Fria syriska armén (FSA) att skicka tusen soldater för att försvara Kobane.

Staden Kobane är en strategisk punkt för IS. För det första ligger staden mellan städerna Cerablus och Tell Abyad, som båda ockuperas av IS, och om de erövrade den skulle IS få ett sammanhängande territorium, och för det andra är staden också en port till Turkiet.

Kobane, en mycket viktig stad i den självstyrande regionen Rojava

Staden Kobane är den tredje största kurdiska staden i Syrien och var den första kurdiska stad som befriades från Assadregimen den 19 juli 2012.

Kobane är (tillsammans med Afrin och Cizre) också centrum för ett av de tre distrikt som upprättade "demokratiska självstyrande regioner" som förenade "kurder, araber, assyrier, kaldéer, turkmener, armenier och tjetjener", som det står i inledningen till Rojavestadgarna (Rojave är namnet på den västra delen av det syriska Kurdistan). Erfarenheterna av självförvaltning i dessa regioner är mycket intressanta, i synnerhet vad gäller rättigheter för kvinnor och religiösa och etniska minoriteter. Icke desto mindre existerar det en del motsättningar, speciellt vad gäller PYD-styrkornas diktatoriska metoder – de har inte tvekat att förtrycka aktivister eller stänga institutioner för dem.

Vi ska inte glömma att PYD, liksom dess moderorganisation PKK, saknar demokratisk trovärdighet genom sitt sätt att fungera internt och hur de agerar gentemot andra organisationer som betraktas som rivaler, eller som bara är kritiska mot dem. Vi måste till exempel komma ihåg proteströrelsen i slutet av juni 2013 i en del städer i Rojava, som Amouda och Derabissyat, mot PYD-styrkornas förtryck och arrestering av kurdiska revolutionära aktivister.¹

Men PYD är långtifrån den enda organisationen av denna sort i Syrien och inom den syriska oppositionen.

Det hindrar oss inte att ge fullständigt stöd till den kurdiska nationella befrielseörelsens kamp för självbestämmande i Irak, Syrien, Turkiet och Iran mot diktaturer som förtrycker dem och/eller förhindrar dem att uppnå sitt självbestämmande. Det är också därför vi bör kräva att PKK tas bort

¹ Se *Uttalande från den kurdiska ungdomsrörelsen*.

från alla listor över terroristorganisationer i Europa och på andra ställen.

Vi kan förvisso kritisera PKK:s och PYD:s ledningar för delar av deras politik, men som vi har hävdad tidigare är det en grundläggande princip för revolutionärer att vi först måste stöda all sorts frigörelse- och befrielsekamp ovillkorligt innan vi har rätt att kritisera hur den leds.

Koalitionen och Turkiet eller kampen mot kurderna

Bombningarna som genomförts sedan 23 september av den internationella koalitionen under ledning av USA och med samarbete från de reaktionära monarkierna vid Persiska viken har inte lyckats stoppa IS' offensiv. Vid den tidpunkten befann sig IS 60 km från Kobane ... och idag har IS trängt in i och ockuperat flera delar av staden. IS har också förstört flera hus och administrationsbyggnader.

Inte heller denna gång är syftet med den militära interventionen att hjälpa lokalbefolkningen i deras kamp för frihet och värdighet, utan istället att med den ryska imperialismens och alla de regionala underimperialismernas godkännande tjäna västimperialisternas syften, med direkt (Saudiarabien och Qatar) eller indirekt (Turkiet) deltagande eller genom att inte gå mot dem som Iran. Alla dessa aktörer vill få stopp på den revolutionära processen i regionen och återställa stabiliteten med hjälp av auktoritära regimer som tjänar deras och inte folkmassornas intressen i regionen.

För sin del har det turkiska Rättvise- och utvecklingspartiet (AKP:s) regering återigen visat att den är mot alla planer på kurdiskt självstyre som skulle utmana dess politiska intressen.

Den turkiska regeringen har också anklagat PKK för att vara terrorister precis som IS. Med dessa anklagelser vill den turkiska regeringen skada de kurdiska organisationer som verkar på dess territorium eller i dess periferi, eller åtminstone införliva en del av dem.

Den turkiska regeringens främsta mål är i själva verket att förhindra att det upprättas en kurdisk självstyrande zon längs dess gräns mot Syrien. Det är därför regeringen i Ankara har gjort upprättandet av en buffertzonen i Syrien till ett av sina viktigaste krav till koalitionen och det internationella samfundet. Syftet var inte som Erdogans regering hävdade att skydda de områden som kontrollerades av den fria syriska armén som nu kämpar jämte de kurdiska styrkorna mot IS.

Av samma orsak har den turkiska regeringen också hindrat och fortsätter att hindra krigare från PYD att korsa gränsen och hjälpa sina kurdiska kamrater i Kobane i kampen mot IS. Efter stora kurdiska demonstrationer mot regeringens politik att inte vilja hjälpa staden Kobane och vägra kurdiska krigare att korsa gränsen till Syrien, införde de turkiska myndigheterna för första gången sedan 1992 utegångsförbud i sex provinser i landet som till största delen befolkas av kurder.

Efter fyra dagars upplopp lade inrikesminister Ekan Ala fram en mycket mörk första officiell rapport som angav 31 döda och 360 skadade, över ettusen arresterade och omfattande förstörelse, huvudsakligen i den sydöstra kurddominerade delen av landet. Offren, de sårade och de arresterade var till största delen kurder.

PYD:s ledare Salih Muslim uppmanade enträget Turkiet att låta soldater och vapen korsa gränsen till Kobane, samtidigt som han orubbligt gick mot att den turkiska armén skulle intervensera i staden, som enligt honom skulle vara detsamma som en "ockupation".

PKK:s fängslade ledare Abdullah Öcalan varnade å sin sida också för att Kobanes fall skulle innebära slutet för alla fredssträngningar som gjorts de senaste åren mellan Turkiet och PKK.

Som en påminnelse finns det fortfarande mer än 8.000 politiska fångar i turkiska fängelser som anklagats för terrorism.

Kobane och den syriska revolutionen

Om staden Kobane skulle falla och ockuperas av IS så skulle det utgöra ett dubbelt nederlag: för det kurdiska folkets självbestämmande och för den syriska revolutionen. Men vi ska vara klara över att det inte skulle vara slutet för någon av processerna.

Rojavas självständiga självförvaltning är ett direkt och positivt resultat av den syriska revolutionen och skulle aldrig ha tillåtits eller kunnat existera utan det syriska folkets folkliga och massiva rörelse underifrån (araber, kurder och assyrier tillsammans) mot den kriminella och diktatoriska Assadregimen. Samma folkliga krafter förenades också mot de islamistiska reaktionära styrkor som tidigare angripit och fortfarande angriper regionerna i Rojava. Idag kämpar FSA och de kurdiska styrkorna sida vid sida mot IS i Kobane, samtidigt som vi också har sett demonstrationer till stöd och solidaritet med Kobane i andra befriade områden i Syrien.

Den enda lösningen mot sekterism, rasism och nationell chauvinism är en folklig massrevolution av araber och kurder underifrån i Syrien.

Den syriska revolutionen har stärkt det kurdiska folkets självbestämmande och det måste fortsätta. Det är ett dialektiskt förhållande och de båda hänger samman.

Ett nederlag för den syriska revolutionära processen och dess mål skulle högst troligt innebära slutet för de självstyrande regionerna i Rojava och det kurdiska folkets hopp att avgöra sin egen framtid, gentemot motståndet från många aktörer: den ryska imperialismen och västimperialismen, de arabiska och turkiska chauvinistiska nationalisterna och de islamistiska reaktionära krafterna. Å andra sidan skulle inte den syriska revolutionära processen bli fullständig utan att det kurdiska folket får möjlighet att fritt avgöra sin egen framtid: att avskilja sig eller delta och kämpa tillsammans med demokrater och progressiva för ett demokratiskt, socialt och sekulärt Syrien med deras nationella rättigheter garanterade.

Det är därför vi måste gå mot både Assadregimens, de islamistiska reaktionära styrkornas, de olika imperialismernas (USA och Ryssland) och underimperialismernas (Iran, Turkiet, Saudiarabien och Qatar) alla försök att undergräva det kurdiska självbestämmandet och den syriska revolutionära processen, eftersom deras öde hänger samman.

Vi måste gå mot alla sorters kontrarevolution eftersom de vill splittra de folkliga klasserna med hjälp av sekterism och rasism.

Leve den syriska revolutionen

Leve det kurdiska folkets självbestämmande

Leve folkens brödraskap under kampen för frigörelse och befrielse

Folket i kamp är ett!